

Φαουλής και Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Κι' ὕστερα λίμε, Περικλή, περὶ τοῦ Διληγηζάνη
πὼς κέπως τὰ καθόνει...
δὲν βλέπεις τὸν Σαλιοβοῦρι τὶ στραβομαραίς κάνει
καὶ τί δουλειὰς σκαρώνει ;
Γιὰ τὸν Σουλτάνο 'στὴν ἀρχὴ στριγγλίζει σὰν Ἑβραῖος
κι' ὄλοι τοῦ λίνε ἐκτύπη τους,
ἀλλ' ὕστερα σὰν ποντικὸς κυττάζει ἀρουαίος
νὰ μπαῖν μίς 'στὴν τρύπα του.
Στέλλει κάρδια τραντακτὰ γιὰ νὰ τὸν φοβέριση,
μὰ μόλις ἓνα Ρούσοικο κάρδι ξημυτίσῃ,
τὸν βλέπεις καὶ κολώνει
κι' ἀμίσως κοκκαλώνει.

Καὶ γίνονται Ρωμαῖκα τῶν Ἄγγλων τὰ κεφάλια,
κι' ἔμπρός 'στὸν Τσάρο σκίβονται ἀρχίζει παρακάλα :
α' Ἀμάν, τοῦ λεί, Μόσκοβι, 'στὸ κῶμο τοῦ καμίνι
χωρὶς εἶσνα τίποτε δὲν εἰμπορὶ νὰ γίνῃ,
κι' ἂν ἀπὸ πέρου φαῖνομαί 'στὰ λόγια παλληκάρη
κι' ἂν κεραιμπῆκε τοῦ Χαμίτ ὁ Φίλιππος ὁ Κέρρυ,
σὲ τούτοις τῆς φοβέρας μας καθόλου μὴ πιστιύης,
τὰ λόγια πᾶν χαμίνια,
καὶ μόνο τὸνα μάτι σου λιγάκι ν' ἀγριεύης
μὰς πᾶει τρία κι' ἓνα.

Δίξου νὰ γίνης σύμμαχος καὶ τῆς Ἀγγλίας τώρα
καὶ κῶσο καθὲ φῶρα,
τοῦ κόσμου τὸν διαιτητὴν πιστώθῃ ὁ ἀκολουθήσω
κι' ὅ,τι μοῦ 'πῆθῃ θὰ κάνω,
κι' ἂν θέλῃς γιὰ χατήρι σου μπορῶ νὰ βοηθήσω
καὶ τὸν Χαμίτ Σουλτάνο.

Ἔλα νὰ κουβεντάσωμε καὶ μὴν ἀκούς παλάβρας
κι' ὅσο γιὰ τοὺς Ἀρμινῆδες ἄς τους νὰ βγάλου μαύρας. »

Π.— Κρίμα 'στὸν Σαλιοβοῦρι,
τῶν Τζῶν Μπουλ τὸν παπαρῆλα,
καὶ 'στὸν Ἄγγλων τὸ μπουρί
καὶ 'στὰ τόσα τῶν βατοίλα.

Φ.— Δὲς τα τοῦ Διληγηζάνη
καὶ βλέπεις τί σοῦ κάνει!
Ὡς πού νὰ φτύσῃς, Περικλή, τὸν κόσμο ξεπατόνει
καὶ δίνει χειροπέδα τοῦ Τσάρου μὲ κερδόνει.

Π.— Αὐτὸς καὶ δίχως ἓνα κᾶν Ἑγγλίζικο βατοίλο
μὲ τοὺς πολέμους 'τρέλλανε τοῦ κόσμου τὸ τσεβῆλο
κι' ἐσκαρῶσ' ἓνα πῆλεον 'στὸς Τσουσῆδες ἀθάνατον
κι' ὁ ἐμάβολος ἐσήκωσε τὸν κῆρη καὶ τὴν μάννα των.
Κι' ὅταν συγκρίνω κέποτε τὰς δύο δικαιοῖας,
τούτῃσι τὸν Σαλιοβοῦρι
μὲ τὸν ἴκιο μας Θεωδωρῆ,

κορδόνωμα καμαρωτὸς εἶ ὑπερηφανείας.
Φ.— Ζήτη τοῦ Θεωδωρῆ μας, καὶ σέψου, φαπλατᾶ,
πὼς δὲν 'μποροῦν τὰ δυνάτα νὰ γίνου δυνατὰ,
κι' ἀνώτερος τοῦ Σαλιοβοῦρι Μαρκήσιος ἐβᾶνη
κι' ὅ,τι μπορεῖ 'στὴ φτώχεια μας ὁ κακομοίρης κάνει,
δικαίως δὲ γαρῆραια,
γιατὶ δεῖλωσ' δὲν φέρεται
καθὼς τὸν Λόρο Σαλιοβοῦρι, τῶν Ἄγγλων τὸν Γεγί,
μῆτε μὲ τὰ βατοίλα μας 'στὸς Τσάρους γονατίζει,
καὶ μόλις ἀνηγγίλθουσαν τῆς Κρήτης αἰ σφαγαὶ
μὴν ἰδομάδα πρόσταζε τὸν στόλο νὰ κανιζῆ.

Καὶ 'στὴν περίστασιν αὐτὴν, πού καὶ κοτᾶς Ἄγγλια
κολώνει πίσω, Περικλή, καὶ γίνεται γιλοία,
δὲν εἶναι παῖξες γίλας νὰ βάλῃς τὴν ἀρμαδα
νὰ βγάξῃ μπόλοκο καπνὸ μὴν ἰδομάδα.

Μὰ καὶ σήμερα, καθῶνις,
ἵπου σ' ἔλον τὸν νουσιχ
τὸν Χαμίτ Σουλτάνο λίνε
δολοφόνο καὶ ρουῖα.

Πού κι' ὁ Γλαδῶτον τῆς Ἀγγλίας
δημοσίως ρητορεύει,
καὶ μὲ λόγους κι' ἠμιλίαις
τὸν Σουλτάνο μασκοπαίει.

Τώρα πού κι' οἱ Γερμανοὶ
ἐρριχτήκαν τοῦ Σουλτάνου,
κι' ἓνας βόγγος συκλονεῖ
καὶ τὰς κείρους τοῦ Λιβάνου.

Ὁ Κορδόνος καὶ μόνον,
φρονιμώτερος αὐτόν,
πού φωνάζου δολοφόνον
τὸν Χαμίτ τὸν λατραυτόν,

Μῆτε γρῦ γι' αὐτὸν δὲν βγαίνει,
μῆτε λείμ μὴ βρισκί,
κι' ἀπαθὸς διασεκάζει
μὲ τὴν κομογαλασιᾶ.

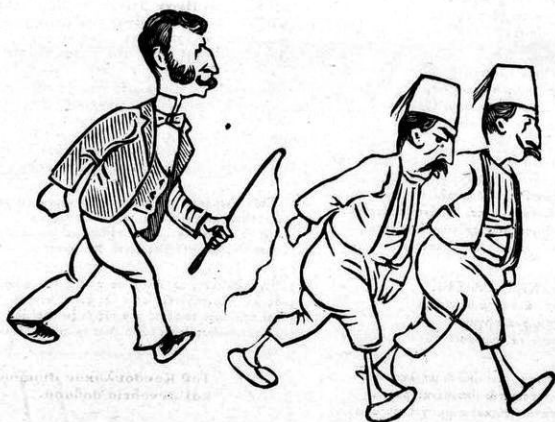
Γιατὶ ξέρε, βρὶ κασιόη,
πὼς μονάχα μὲ βρισκί
καταντῆ κανεῖς τελείως
παπαρῆλας καὶ γιλοῖς.

Ἔτσι κρίνει, καὶ γι' αὐτὸ
πλήρης πάθος παραφόρου
χαίρετῆ μὲ θυμιατὸ
τὸν Καλιῆ τῆ τοῦ Βοσπόρου.

Νά, μορε, πολιτικὴ
ἀληθῶς ἑλληνικὴ
κι' ἀκατάληπτος γιὰ μὰς...
μὲ τὸ πᾶνεπιτον βρακί
τῆς πασιόπτου Φατομας
μὰς ἐκόλλησε μεράκι,
κι' ὄλοι λίν ἐκοτατικοί:
εἰμωρὶ γεῖα σου, Θεωδωρῆ. »

Κι' ὁ Χαμίτ σ' ἴμας θαρρεῖ,
Περικλίτο κακομοίρη,
καὶ τοῦ φίλου Θεωδωρῆ
δὲν χαλᾶ ποτὶ χατήρι.

Ὅ,τι τὸ Κορδόνι θέλει
τοῦ τὸ δίνει μὴ χαρᾶ,
κι' ἄλλους Βιγγαζιόους στέλλει
μὲς 'στὴν Κρήτη φανερὰ.

Τοῦ θεατοῦ τὸν μαριόλο!...
ἀγαπᾷ νὰ μὰς ρουκίη...
κάνει κίρι μὲ τὸν στολό
σὰν ἀκούση πὼς κενίσει.

Π. — Ἀλήθεια πὼς γυμνάσια θὰ γίνουν, Φασουλῆ,
σημαντικά πολὺ;
Φ. — Ἄν ὁ μακρόθυμος Χαμίτ γιὰ τοῦτα δὲν μὰς ρίψη
καὶ μ' ἓνα του φερμάνι
αὐτὴν τὴν διασκέδασι προθύμως ἐπιτρέψη
'στὸν μπάριμπα Δεληγιάννη,
ἂν τῆς Τουρκίας ὁ Πρεσβευτὴς σπουδαίως δὲν θυμώσῃ,
ἂν ὁ Σκουζὶς εἰς τὸν Ἀσσημὶ ἐξήγησιν τοῦ δώση
πὲρ τῆς σημασίας των, τῆς ὄντως ἀκινδύνου,
ἂν τέλος ἐπιτύχωμεν τὴν ἄδειαν κι' ἐκείνου,
κι' ἂν ἐκτός των Ἀθηνῶν
ὡς ἀκίνδυνα τὰ κρήνου,
τότε κάπως πιθκνόν
τὰ γυμνάσια νὰ γίνουν.

Π. — Ἐλα, καθήμεν Φασουλῆ, κι' οἱ δύο μας ἀντάμα
'στὸν σύμμαχό μας τὸν Χαμίτ νὰ σταίλωμ' ἓνα γράμμα,
νὰ τὸν παρακαλῶμεν μὲ χίλιχ παρακάλη
ν' ἀφήσῃ τὰ γυμνάσια νὰ δοῦμε τοῦ στρατοῦ,
νὰ πῶσον ἀσφαίρα πυρὰ καὶ καγονῶν ἀμυρόβληα
κι' ἴγῳ νὰ ψάλλω θούρια Τουρταίου ποιητοῦ.
Φ. — Ἐπιτρέψε, Σουλτάνε μας, χίλιαι φορὰς ἀφέντη,
καὶ 'στὸν Βεζύρη Θεοδωρῆ καὶ 'στὸ Σερσκακράτο
νὰ κἀν τὸ περίφημο τῶν γυμνασίων γλῆντι
καὶ 'στὸ φερό νὰ σηκωθῇ τὸ κἀθε μας ρουσότο.
Ἐπιτρέψε καὶ 'στὸς Ρωμφοὺς ἀπαρῶντι νὰ μωρίσῃ
κι' ἡ μωρωδιὰ τοῦ μπαρτοῦτι νὰ τὸς παρηγορήσῃ,

μὰ μὴ θαρρή, φιλόλας καὶ σύμμαχε Σουλτάνε,
πὼς ὁ δικός μας ὁ καπνὸς καπνὸς πολέμου θάβαι.
Ὅχι, μὰ τὸν Προφήτη σου... δὲν θάβαι σὰν τῆς Κρήτης,
μῆτε φοβέρας δοκιμῆ καὶ πρόκλησις θρασεῖα,
καὶ 'στὰ ρουβούγια θάρχεται τῆς ὑψηλῆς σου μύτης
ὡσὰν καπνὸς λιθανωτοῦ, σὰν φιλικὴ θυσία.
Π. — Ἐπιτρέψε, Σουλτάνε μας, καὶ τώρα γιὰ φοβέρα
'στὸν διπλωμάτη τὸν Σκουζὶ μὴ νότασι ξαναστείλῃ...
ἰσὺ, Χαμίτ, σὰν εἶδω λατρεῖς' εἶδὼ πέρα
κι' ἔγινε τὸ Κουβέριο μας παράρτημα τῆς Πύλης.

Πὲς 'στὸν Τούρκο Πρεσβευτῆ
μὲ θυμὸ νὰ μὴν τραθήξῃ
τοῦ Μινιστροῦ μας ταῦτι
καὶ τὰ δόντια νὰ μὴν τρίξῃ.

Τέχα τί θὰ καταλάβῃς
ἂν γυμνάσια δὲν γίνουν;...
γιὰ φωτιαὶς νὰ μὴν ἀνάβῃς,
ποῦ φουντόνουμ μὰ καὶ σβόνουμ.

Ἄφου, μωρὲ Καλίση,
κι' εἶδὼ πέρα μιά φορὰ
τοῦ στρατοῦ ν' ἀτρέφουμ ξίφη
καὶ τουφεκία βρονταρε.

Εἶθε δὲ νὰ καταναλῶς
μὲ τὴν δόξαν σου κι' ἑμὰς,
καὶ νὰ πίνῃς καὶ νὰ σφάξῃς
κι' ἐλευθέρως νὰ κρημάς.

Είθε δι κι' αὐτοί, πού τώρα
τὴν ἰσχὺν σου φεβρίζουν
μὲ τὰ σκῆρα τὰ πυρρῶρα
καὶ ζιτωπίωτα σὶ 'βρίζουν,

Ταπεινοὶ νὰ σιωποῦν
ἐμπροσθὰ σου, παθησιαμένε,
καὶ ποτὶ νὰ μὴν κοποῦν
καὶ τ ἄ τ ἄ σ πὼς τὸ λίνε.

Φ.—'Αμὴν, μεγάλε Πατισάχ, ἄκου κι' ἐμὲ τὸν βλάκκα,
κι' ὅσον ἡ σεβασμία σου σ' ἰξοθενῆ μαλάκκα,
κι' ὅσον κι' ἐκείνη τὸν Ρωμῶν μεγαλειτέρα γίνεται
μὲ τῆς καινούριας συνταγαίς, πού βγαίνει τὸ Κορδόνι,
ποσοῦτον κι' ἡ μαλάκκᾳ σου καὶ σχέσεων ἰντείνεται,
καθὰ τὸ διπλωματικὸν μὰς εἶπε μπαρμπετόνι.

'Αμὰν, Χαμίτ Σουλτάνε,
μὲς 'στ' ἄλλα τὰ θαυμασία
κι' ἕνα φριμὰν βγάνε
νὰ γίνουν τὰ γυμνάσια.

Μίμνισο, φίλε Πατισάχ, καὶ δόλου μὴ λησμονεῖς
πὼς τώρα πού καθήνησες τῆς εὐκοιμένης βάρος,
δὸς μόνου ὡς προστάται σου καὶ σύμμαχου σου μόνου,
δὸς μοι καὶ μὰ λόντες... ὁ Θεωρῆς κι' ὁ Τσάρος.

Χαῖρε, μπόγια σεβταλῆ,
πού 'στὸ σράξιμο τρυφερῆ,
ὅμως τώρα, Φασουλῆ,
γύρνα ἴλιγο νὰ τῆς φῆς.

Ὁ Σκουζὺς κατὰ μνήσων 'στὴν πλῆθὺν τῶν Ἀρμενίων.

'Εμῶσθαε, κακόμοιροι, τὸ θλιβερό μαντάτο;
ὁ Τούρκος Πρέσβυς ἀπικεῖται καὶ θέλει νὰ σὰς διώξωμε,
κι' ἡμεῖς ἡμέρῳ τὸν βγάξομε τὴν σκούζα μας ὡς κάτω,
γιατὶ δὲν πρέπει σήμερα τὰ πράγματα νὰ σπρώξωμε.

Λέγει πὼς ὑποκετεύεται τὴν τόσην μας ξενίαν,
ὅτι μελαδὸς καὶ σ' ἐμὰς θὰ βγάλετε μεγάλους,
λέγει πὼς θὰ ζημῆσετε καὶ 'στὴν Μακεδονίαν
μὲ τοὺς δικούς μας τοὺς ληστές, τὸν Μπρόφρα καὶ τοὺς ἄλλους.

Κι' ὅταν ὁ Τούρκος Πρεσβευτὴς τοιαῦτα βεβαιώσῃ
κι' ἐγὼ τὴν ὑπόψιν του τὴν θεωρῶ βεβαία,
φίλια διπλωματικὴ πρὸ χρόνου μὰς ἐνόησε
μὲ σταθερὰν ἐκτίμησιν καὶ πίστιν ἀμοιβαίαν.

Βεβαίως δὲν ἐπιθυμῶ κανένα ν' ἀπελάσω,
ἀλλ' ὅμως εἶναι δύσκολος ἡ τρωγὴ μου θέσις,
καὶ μήτε γιὰ χατῆρῃ σας ποτὶ μου θὰ χελάσω
τὰς πρὸ πολλοῦ καὶ δι' ἐμοῦ μαλακωνόμεναι σχέσεις.

Ὡς τώρα τὰς θρηνώδεις σας ἀκούσαντες φωνὰς
προθύμως σὰς ἰδωσάμεν ταπεινὰ καὶ σκηνὰς,
ἀλλὰ δὲν πρέπει δι καὶ σὰς δουλειὰς νὰ μὰς ἀνοίγετε
κι' ἀνάγκη κατεπίρρους μὲ τὸ καλὸ νὰ φύγετε,
δοτ' ἡ παρουσία σας εἰς τὰ 'δικὰ μας μέρη
καθόλου διπλωματικῶς 'στὸ κράτος δὲν συμφέρει.

'Εκτὸς δι τούτου, κύριοι, σὰς λέγω καθαρὰ
πὼς ὑποκετεύομαι κι' ἐγὼ τὸ δόλου σας ληροῦσι,
κι' ἀρού 'στὴν Πάγκκα 'μῆκατε τῆς Πέλις φανερὰ
καὶ 'στὴ 'δικῆ μου πιθάνον νὰ κάνετε γλουρούσι,
καὶ τότε δίχως Τράπεζα καὶ πάγια καὶ ράντα
καὶ τοῦ Μινιστροῦ τῆνομα τὸ γάνο μὰ γιὰ πάντα.

Τρέμω μὲ τὴν ὑπόνοιαν μιὰς τοιαύτης στάσεως,
οὐ θέλω δ' ἀνοίξω ὄμας περὶ τῆς ἀπελάσεως,
κι' ἀνοίξετε τὰ μάτια σας κι' ὀρθώσετε τ' αὐτὰ
καὶ μάβατε τόνους μου πὼς δὲν θὰ κηλιδῶσω,
κι' εἶναι μεγάλος κίνδυνος καὶ σὰς χαμηλὰν νυκτὶά
σὰν τὸν Βασιρὸν Γερμανὸ κρυφὰ νὰ σὰς ἐκδώσω.

'Στὸν Ἀρμενίων τὴν φυλὴν τὴν ὀκνηρὰν καὶ χαθύνῃ
μὲ τρόπον ἀναγγέλλεται τὰ μάλα φιλικῶν
πὼς τὸ κρυφὰ διὰ νυκτὸς ἐκδίδειν κι' ἀπελάσιν
εἶναι τὸ φόρτε τοῦ Σκουζέ τὸ διπλωματικόν.

'Ἐχον δι τούτο κατὰ νοῦν τὸ πλῆθος τῶν προσφύγων
ὡς μὴν ἐπαναπαύεται 'στὴν τῆς ξενίας νόμον,
καὶ πρὶν αὐτὸ τὸ φόρτε μου σὰς δεῖξω μετ' ὀλίγον
φρυγατε καθὼς ἔφυγε κι' ὁ Λωτ' ἐκ τῶν Σωδύμων.

Τοῦ Κουσουλάκου συμφόρα καὶ συνοδεῖα δοδαρά.

Ὅποιος νόμους ἔχομεν δικαίους ἢ αὐστηροὺς !...
'στὸν Κουσουλάκον ἔστειλαν εὐκύνους τρομεροὺς
γιὰ νὰ τὸν πᾶνε 'γρήγορα δετὸν εἰς τὴν Λαμνίαν
συμφόρως πρὸς τὴν τρέχουσαν τὸ κράτους εὐνομίαν.

Κι' ὁ Φασουλῆς τοῦ 'φώναξε:—Καλὰ νὰ τὰ τραβῆς,
γιατ' εἶσαι μπόγιας, δῆμιος, ληστής καὶ Βαραββᾶς,
κι' ἐτόλμως αἰμοχρῶς ἐκτὸς τῆς ἄλλης ὄλης
διάλυσιν Βασιλικῆς μαρτυραίς ν' ἀναγγεῖλαις.

Καλὰ νὰ πάθης, Βαραββᾶ, σκορπίε καὶ μῦθρο εἶθι,
γιὰ τοῦτο τὸ κακούργημα καὶ πὼς δὲν θὰ φρυδῆ;
καὶ νὰ δοξάγῃς τὸν Θεόν, πὼς μετ' ὅτὸ Παλαμῆθι
δὲν καταμῆσαν καὶ σὲ μαζί με τοὺς δεκαζῆ.

'Ἦθελες τὸν πολέμορον καὶ 'στὴν Αὐλὴν νὰ κἀνης,
καὶ μήτ' ἐμένα 'ρώτησες, μηδὲ τὸν Περλιέτο,
μὰ τώρα τοῦτο γνῶμας καὶ τοῦτο μὴν ἔχωντες:
σοὺς ὁ Θεὸς συνέεισε τὸ Σ κ ρ ι π μὴ χωρίζετω.»

Γεγονὸς δημοτικὸν κι' ἄκρος διπλωματικόν.

'Ἐν μέσῳ τῶνον συτηγῶν κι' αἰματηρῶν συμβάντων,
ἐνὸς φρικώδεις ἀπειλοῦν τὸ Δαρδανέλια στόλου,
ὁ Πατισάχ ὁ σύμμαχος ἐδέχθη τέλος πάντων
καὶ τὸν Ρωμῶν μὲ φουλκὰς νὰ πᾶρ μετ' ὅτὴν Πέλι.

Κι' αὐτὸς ὁ νέος θρήνωδης τοῦ Θεωρῆ βαυμάζεται,
μὲ τοῦτον τοὺς μεσολλήνας τοὺς 'κάνανε κουρέλια,
ὁ δ' ἀπυροδρόμων Ἀ λ φ ε ι δ ες πρὸς ἐκπαλὸν ἐτοιμάζεται
κι' ἐντὸς ὀλίγου θὰ περᾶ γοργῶς τὸ Δαρδανέλια.

Καὶ βλέπων ἐτόλον Ἀγγλικὸν ἀπέβη 'στὰ στενά,
πού δὸς τοῦ πᾶσι κι' ἔρχεται κι' αἶρα κοπανᾷ,
μετὰ περιτρονήσεως ὁ δρόμων θὰ περάσῃ
καὶ μόλις θὰ καταδερθῇ τοὺς Ἀγγλοὺς νὰ γελάσῃ.